

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské ve věci žalobkyně **M. M. H.**, bytem, zastoupené JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: K. B. a Bc. K. B., oba bytem , a zastoupení Mgr. Martinou Hulanovou (dříve Novákovou), advokátkou se sídlem náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. SZ 021258/2012/KUSK REG/Sl, č. j. 027148/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze dne 3. 5. 2012, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. SZ 021258/2012/KUSK REG/Sl, č. j. 027148/2012/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 14. 12. 2011, č. j. OVÚP-26488/210/Lo, sp. zn. OVÚP-26488/210/Lo-29, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), osobám zúčastněným na řízení dodatečně povolil stavbu – rozšíření

bytové jednotky o půdní vestavbu na pozemku st. p. x v katastrálním území Sedlčany. Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 5. 2012, č. j. 10 A 76/2012–14, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému.

Žalobkyně v žalobě namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání a nepřihlédl dostatečně k žalobkyní tvrzeným skutečnostem a k označeným důkazům. Předně žalobkyně nesouhlasí s posouzením způsobu odvětrávání, které podle ní ničí trámy a krovy v půdním prostoru. Žalobkyně považuje za nedostatečné, že odvětrání nad střešní konstrukci je pouze navrženo v projektové dokumentaci, neboť podle jejího názoru měl stavební úřad vycházet ze skutečného stavu věci a neposuzovat stavbu až při závěrečné kontrolní prohlídce. Žalobkyně dále uvádí, že se stavební úřad a žalovaný nesprávně vypořádali s její námitkou týkající se akustické a kročejové neprůzvučnosti podlahové konstrukce. Žalobkyně je toho názoru, že stavba nesplňuje požadavky na akustickou a kročejovou neprůzvučnost, neboť podle ní nelze při posuzování akustické neprůzvučnosti započítávat útlum kobercem, i když je přilepen k podlaze. Odkazuje v tomto ohledu na vyjádření I. J. B. a rovněž na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2011, č. j. 076066/2011/KUSK, podle kterého měl stavební úřad vyzvat stavebníka k doplnění projektové dokumentace, a to tak, aby se neprůzvučnost vztahovala k pevně podlaze a nebyla podmiňována položením koberce. Žalobkyně dále nesouhlasí se způsobem akustického posouzení, které se podle ní vztahuje pouze na byt osob zúčastněných na řízení a nikoliv na byt žalobkyně. Žalobkyně rovněž namítá, že nad jejím bytem je prohnutý strop a z tohoto důvodu není obyvatelný. Uvádí, že jí nebyly sděleny technické parametry sauny, ač o to opakovaně žádala. To podle jejího názoru vzbuzuje pochybnost, zda sauna technické požadavky splňuje. Na závěr své žaloby namítá, že z důvodu pozdního oznámení stavby žalobkyni ze strany osob zúčastněných na řízení neměla možnost se k dané problematice vyjádřit a zamezit následným komplikacím. Po zahájení stavebních prací se podle žalobkyně v jejím bytě začaly tvořit praskliny v omítce a nedovíraly se dveře, žalobkyně má dle svého vyjádření v bytě prohnutý strop. Kromě toho dělí byt žalobkyně a osob zúčastněných na řízení stěna o šířce 7 cm a v bytě osob zúčastněných na řízení se velmi rozléhá zvuk.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Ve vztahu k námitkám odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že stavba není dokončena a podle projektové dokumentace má být odvětrání vyvedeno nad střechu a tuto skutečnost bude stavební úřad ověřovat při závěrečné kontrolní prohlídce. Žalovaný se dále podle svého vyjádření v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal rovněž s námitkou k neprůzvučnosti a opětovně odkázal na technickou normu ČSN 73 0532, z níž podle žalovaného vyplývá, že podlahovinu jako koberec lze zahrnout do hodnocení neprůzvučnosti, je-li pevně spojena se stropní konstrukcí. K námitce žalobkyně ve vztahu ke způsobu akustického posouzení žalovaný uvedl, že projektová dokumentace se vztahuje k celé půdní vestavbě, a to včetně části půdní vestavby nad bytem žalobkyně, a rovněž akustický posudek byl zpracován pro celou půdní vestavbu. K otázce prohnutí stropu v bytě žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně měla veškerá práva účastníka řízení. V dodatečném povolení stavby byly podle žalovaného uvedeny rozměry sauny i její váha. Žalobkyně podle žalovaného nepodala žádný důkaz, že průhyb stropu byl způsoben stavbou půdní vestavby. Žalovaný dále uvedl, že vestavba má částečně novou samonosnou podlahovou konstrukci nad bytem žalobkyně a jeho strop není vestavbou přetěžován.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 10. 7. 2012 oznámili K. B. a Bc. K. B., že budou v řízení uplatňovat práva osob na řízení zúčastněných. Ve svém podání doručeném zdejšímu soudu dne 26. 7. 2012 vyjádřili přesvědčení, že napadenému rozhodnutí není co vytknout a postup žalovaného považují za správný. Žalovaný se podle nich dostatečně

vypořádal s námitkami žalobkyně, přihlédl k jí tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům. Podle osob zúčastněných na řízení se námitkami žalobkyně zabýval jak stavební úřad, tak žalovaný. Žalovaný tak posuzoval námitky žalobkyně ve vztahu ke způsobu odvětrávání i otázce neprůzvučnosti. Kontrola stavebního úřadu podle nich prokázala, že stavba byla provedena v souladu se statickým posudkem. Na závěr osoby zúčastněné na řízení zdůraznili, že dle jejich názoru je napadené rozhodnutí správné, zohledňuje veškerá stanoviska a doporučení odborníků v dotčených oborech a plně zohledňuje požadavky příslušných právních předpisů a norem.

Žalobkyně v replice uvedla, že provedené akustické měření považuje za rozporuplné a nedůvěryhodné, jelikož bylo oznámeno na poslední chvíli a bylo provedeno v její nepřítomnosti. Dále uvedla, že měření neprůzvučnosti nebylo provedeno z jejího bytu. K vyjádření žalovaného k dalšímu žalobnímu bodu zdůraznila, že vestavba má samonosnou podlahovou konstrukci pouze částečně a z tohoto důvodu je podle ní strop přetěžován a došlo k jeho prohnutí. Žalobkyně rovněž uvedla, že jí nikdy nebyly předloženy technické údaje týkající se sauny a má proto pochybnost o splnění technických požadavků. Rovněž s odkazem na odborné vyjádření I. J. B. opětovně vyjádřila nesouhlas s tím, že je možné koberec započítat při měření neprůzvučnosti, a rovněž s tím, že by se přilepením stal koberec nedílnou součástí stavby.

Účastníci souhlasili s rozhodnutím soudu ve věci bez nařízení jednání, a to žalovaný výslovně a žalobkyně mlčky v návaznosti na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad dne 8. 11. 2010 zahájil řízení o odstranění stavby – rozšíření bytové jednotky o půdní vestavbu na pozemku parc. č. v katastrálním území Sedlčany ve stejnojmenném městě, neboť osoby zúčastněné na řízení provedli stavbu v rozporu s ohlášením stavby ze dne 29. 3. 2010. Stavební úřad osobám zúčastněným na řízení rovněž sdělil, že stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo jiného opatření vyžadovaného stavebním zákonem lze za podmínek stanovených tímto zákonem dodatečně povolit. V návaznosti na to dne 22. 11. 2010 podaly osoby zúčastněné na řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Opatřením ze dne 24. 11. 2010 stavební úřad vyzval osoby zúčastněné na řízení k odstranění nedostatků této žádosti (jejímu doplnění) a usnesením z téhož dne řízení o ní přerušil na dobu nejpozději do 20. 12. 2010. Osoby zúčastněné na řízení byly vyzvány k předložení statického a akustického posudku a doplnění projektové dokumentace o vyjmenované chybějící podklady. Následně po zahájení řízení o dodatečném povolení stavby uplatnila žalobkyně podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 21. 1. 2011 své námitky, které směřují na posouzení neprůzvučnosti, způsob jejího výpočtu, dále v nich žalobkyně požaduje vypracování akustické studie a statického posouzení, přizvání na kontrolní den, předložení technické dokumentace sauny a ožejnění plastové roury vycházející z předmětné vestavby do společného půdního prostoru.

Ze správního spisu dále vyplývá, že stavební úřad rozhodnutím ze dne 10. 2. 2011, č. j. OVÚP-26488/2010/Lo, sp. zn. OVÚP-26488/2010/Lo-8, rozhodl o žádosti osob zúčastněných na řízení tak, že dodatečně výše uvedenou stavbu povolil. K odvolání žalobkyně a jeho doplnění doručeným stavebnímu úřadu dne 28. 2. 2011 a dne 2. 3. 2011 žalovaný jako odvolací správní orgán svým rozhodnutím ze dne 27. 4. 2011, č. j. 076066/2011KUSK, sp. zn. SZ 061180/2011/KUSK REG/KE, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 2. 2011 zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. Podle tohoto rozhodnutí měl stavební úřad v rámci nového projednání vyzvat osoby zúčastněné na řízení jako stavebníky k doplnění projektové dokumentace tak, aby se neprůzvučnost vztahovala k pevné podlaze a nebyla podmiňována položením koberce. Dále měl být zjištěn důvod prasklin v omítce bytové jednotky žalobkyně a v případě, že by bylo zjištěno, že k poškození došlo

nepovolenou stavební činností, měla být tato závada odstraněna. Stavební úřad měl rovněž seznámit účastníky řízení s novými podklady a rozhodnout o všech námitkách uplatněných v průběhu celého řízení.

Krajský soud dále ze správního spisu zjistil, že stavební úřad opatřením ze dne 9. 6. 2011 vyzval osoby zúčastněné na řízení k doložení návrhu zvukové izolace stropní konstrukce, která by nebyla řešena položenou podlahovinou, a statického posouzení vlivu stavebních úprav na vznik prasklin v bytové jednotce žalobkyně. V souvislosti s tím řízení o dodatečném povolení stavby usnesením z téhož dne přerušil na dobu nejpozději do 11. 7. 2011. Usnesením stavebního úřadu ze dne 13. 7. 2011 byla tato lhůta prodloužena do 12. 8. 2011. Dne 12. 8. 2011 byl stavebnímu úřadu předložen statický posudek vypracovaný Ing. A. H., v němž je konstatováno, že nelze jednoznačně říci, že k prasklinám ve stropě bytové jednotky žalobkyně došlo při provádění stavby, která je předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. V posudku je doporučeno provést samostatnou nosnou konstrukci podlahy tak, aby nová podlaha se zvýšeným užitným zatížením nepřetěžovala stávající nosnou stropní konstrukci. Z tohoto posudku dále vyplývá, že k deformaci dveří v bytové jednotce žalobkyně nemohlo dojít zvýšeným zatížením stropní konstrukce, ale došlo k ní nerovnoměrnou vlhkostí v jednotlivých částech bytu. K tomuto posudku se žalobkyně vyjádřila svým podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 19. 9. 2011, jehož přílohu tvoří vyjádření Ing. J. B. k posouzení neprůzvučnosti a vyjádření Ing. J. H. ke staticce stavby. Žalobkyně s odkazy na tato odborná vyjádření zpochybnila vyhovění požadavkům na neprůzvučnost, možnost stávající podoby odvětrávání a relativizovala splnění požadavků na statiku stavby. Osoby zúčastněné na řízení svým podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 29. 9. 2011 nesouhlasily se závěry Ing. J. B. o nemožnosti řešení neprůzvučnosti přilepením koberce a závěry Ing. J. H. o způsobu odvětrávání.

Ze správního spisu dále vyplývá, že stavební úřad svým opatřením ze dne 5. 10. 2011 vyzval osoby zúčastněné na řízení k doložení akustického posouzení stropní konstrukce nad bytovou jednotkou žalobkyně a usnesením z téhož dne řízení přerušil na dobu nejpozději do 7. 11. 2011. Svým opatřením ze dne 9. 11. 2011 oznámil stavební úřad všem účastníkům řízení, že od stavebníků (osob zúčastněných na řízení) obdržel požadované podklady a doklady a vyrozuměl účastníky řízení o možnosti nahlédnout do spisu, seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Následně stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 14. 12. 2011, č. j. OVÚP-26488/2010/Lo, sp. zn. OVÚP-26488/2010/Lo-29, dodatečně povolil osobám zúčastněným na řízení předmětnou stavbu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 30. 12. 2011. Namítá v něm provedený způsob odvětrávání stavby, nesplnění akustických požadavků na stavbu v souvislosti s přilepením koberce na podlahu stavby a příčkou mezi bytovými jednotkami. K podanému odvolání žalobkyně se svým podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 23. 1. 2012 vyjádřily rovněž osoby zúčastněné na řízení, které s námitkami obsaženými v odvolání nesouhlasily a sdělily své přesvědčení, že stavební úřad rozhodl správně. Odvolání žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto.

Krajský soud na tomto místě považuje za nezbytné připomenout, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vychází při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Kromě toho krajský soud uvádí, že jeho úkolem není nahradit správní orgán v jeho dozorové či jakékoliv jiné odborné kompetenci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002–46).

Podstatou žaloby je spor o to, zdali se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval všemi námitkami žalobkyně a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Kromě těchto výtek

žaloba neobsahuje jiné žalobní body, ze kterých by vyplývalo, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné (srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). V tomto rozsahu tak zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Argumentace obsažená v žalobě je po obsahové stránce v podstatě totožná jak s námitkami uplatňovanými žalobkyní v řízení před stavebním úřadem, tak v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 12. 2011, č. j. OVÚP-26488/2010/Lo, sp. zn. OVÚP-26488/2010/Lo-29, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. Podle názoru krajského soudu se námitkami uváděnými žalobkyní jak v řízení před stavebním úřadem, tak v řízení před žalovaným oba správní orgány zabývaly dostatečně. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval na všechny námitky uvedené v odvolání žalobkyně a odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům, které na něj klade § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by v předcházejícím řízení došlo k nějaké vadě, pro kterou by napadené rozhodnutí mohlo být zpochybňováno.

Předně je nutno podotknout, že ze správního spisu vyplývá, že v jednotlivých fázích řízení bylo žalobkyni umožněno uplatňovat svá práva. Žalobkyně se již před zahájením řízení o odstranění stavby obrátila na starostu města Sedlčany a informovala jej o problémech souvisejících s vlivem prováděné stavby na strop v její bytové jednotce a o podle jejího názoru nevyhovujících statických a akustických podmínkách provádění stavby osobami zúčastněnými na řízení ve vztahu k její bytové jednotce. Stavební úřad pak žalobkyni umožnil uplatňovat v řízení své námitky. Jak vyplývá ze správního spisu, námitkami žalobkyně se stavební úřad vždy zabýval. V reakci na ně v jednotlivých fázích řízení buďto vyzval osoby zúčastněné na řízení jako stavebníky k dalšímu doplnění podkladů pro rozhodnutí, když shledal námitky důvodnými, nebo se s námitkami žalobkyně vypořádal ve svém rozhodnutí.

Ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům obsaženým v žalobě uvádí zdejší soud následující. Krajský soud námitku žalobkyně, dle které nesouhlasí se žalovaným v tom, že stavební úřad může posoudit stavbu až při závěrečné kontrolní prohlídce, a měl tedy podle jejího názoru vycházet ze skutečného stavu stavby a nikoliv z předložené projektové dokumentace, neshledal jako důvodnou. Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 a 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, umožňuje dodatečně povolit stavbu prováděnou či provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem nebo v rozporu s ním. Dodatečně povolit tak lze i stavbu prováděnou, tedy takovou, která ještě nebyla dokončena. Dodatečnému povolení tak nebránila skutečnost, že dílčí prvek stavby (odvětrávání) nebyl prozatím proveden tak, jak předpokládá projektová dokumentace. To, zda stavba byla provedena v souladu s povolením stavby, zjišťuje stavební úřad až v rámci závěrečné kontrolní prohlídky před započetím užívání stavby (srov. § 120 odst. 1 a 2 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012). V rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 12. 2011, č. j. OVÚP-26488/2010/Lo, sp. zn. OVÚP-26488/2010/Lo-29, přitom jednou ze stanovených podmínek bylo dokončení stavby podle ověřené projektové dokumentace, která počítala s jiným způsobem odvětrávání. S uvedenou námitkou se navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal a dle názoru zdejšího soudu zcela správně neshledal v tomto pochybení stavebního úřadu.

Ani námitku žalobkyně týkající se akustické a kročejové neprůzvučnosti neshledal krajský soud důvodnou. Ze správního spisu vyplývá, že akustická a kročejová neprůzvučnost byla v předcházejícím řízení shledána jako vyhovující pro daný typ stavby. Spor však spočívá v otázce, zdali je možné dle českých technických norem v rámci jejího výpočtu započítat útlum kobercem, který je přilepen k podlaze nad stropem bytové jednotky žalobkyně.

Skutečnost, že by takový způsob zvukové izolace nedostačoval, tedy že by hodnoty akustické a kročejové neprůzvučnosti nebyly ani v důsledku tohoto způsobu zvukové izolace dostačující, ani sama žalobkyně nenamítá. Pravdou je, že rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2011, č. j. 076066/2011KUSK, sp. zn. SZ 061180/2011/KUSK REG/KE, bylo zrušeno předchozí rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby a stavební úřad měl v souladu se závazným právním názorem žalovaného vyzvat osoby zúčastněné na řízení jako stavebníky k doplnění projektové dokumentace tak, aby se neprůzvučnost vztahovala k pevně podlaze a nebyla podmiňována položením koberce, jak uvádí žalobkyně. V reakci na uvedené rozhodnutí žalovaného však stavební úřad vyzval k doložení návrhu zvukové izolace stropní konstrukce, která by nebyla řešena položenou podlahovinou. Podlahová krytina byla následně k podlaze přilepena. Tento způsob zabezpečení zvukové izolace shledal v pořádku jak stavební úřad, tak žalovaný. Ačkoliv v odvolání žalobkyně namítala, že v rámci výpočtu neprůzvučnosti nelze započítat útlum kobercem, a to ani když je přilepen k podlaze, žalovaný v odvolání dospěl k opačnému závěru. Žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje českou technickou normu ČSN 73 0532, podle které dle žalovaného „[n]ášlapná vrstva tvořená volně položenou podlahovinou (kobercem apod.) se nesmí používat při prokazování splnění požadavků na kročejovou neprůzvučnost. Podlahovinu lze zahrnout do hodnocení pouze v těch případech, kdy je nedílnou součástí stavby, např. lepené PVC, koberec nebo jiné speciální povrchy pevně spojené se stropní konstrukcí.“ Žalovaný tak vyšel z toho, že přilepená podlahovina (koberec) se v tomto ohledu stává součástí stavby a shledal tuto odvolací námitku žalobkyně jako nedůvodnou. Krajský soud musí zdůraznit, že v tomto ohledu žalobkyně v žalobě kromě odkazu na odborné vyjádření I. J. B. neuvádí žádnou skutečnost, kterou by vyvrátila tento povýtce odborný názor žalovaného. Zejména však neuvádí žádné skutkové či právní okolnosti, pro které by bylo možné shledat v tomto ohledu napadené rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo, jako rozporné se zákonem. Žalobkyně v podstatě pouze opakuje argumenty obsažené v odvolání. Krajský soud však je toho názoru, že těmito námitkami se dostatečným žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval a následně v něm přezkoumatelným způsobem vyložil, proč z tohoto důvodu nelze považovat rozhodnutí stavebního úřadu a předcházející správní řízení za rozporné s právními předpisy. Odkazuje-li v tomto ohledu žalobkyně na první rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2011, č. j. 076066/2011KUSK, sp. zn. SZ 061180/2011/KUSK REG/KE, kterým bylo původní rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby zrušeno, není možné ani v tomto shledat nezákonnost napadeného rozhodnutí či vadu řízení. Jestliže se totiž v uvedeném rozhodnutí uvádí, že neprůzvučnost nemá být podmiňována položením koberce, není možné následný postup stavebního úřadu či žalovaného považovat za nezákonný, když došlo k přilepení koberce k podlaze, nikoliv k jeho pouhému položení. První rozhodnutí žalovaného se totiž k možné eventualitě přilepení povrchu tohoto typu nevyjadřuje a tedy ji ani nevylučuje. V tomto ohledu tedy krajský soud, vázán žalobními body, důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal.

Jako nedůvodnou krajský soud shledal rovněž námitku žalobkyně stran akustického posouzení, které se podle ní vztahuje pouze na byt osob zúčastněných na řízení a nikoliv na celou bytovou jednotku žalobkyně. Z výše uvedeného vyplývá, že stavební úřad opatřením ze dne 5. 10. 2011 vyzval osoby zúčastněné na řízení k doložení akustického posouzení stropní konstrukce nad bytovou jednotkou žalobkyně. Následně byl do spisu dne 27. 10. 2011 doložen akustický posudek č. P67/11 vypracovaný Ing. K. Š. (veden pod sp. zn. OVÚP-26488/210/Lo-27). V jeho úvodu se uvádí, že posudek výpočtem stanoví váženou vzduchovou neprůzvučnost a váženou neprůzvučnost skladby podlahy celé podkrovní části bytu. Žalobkyně v žalobě tuto skutečnost rozporuje s tím, že v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 12. 2011, č. j. OVÚP-26488/2010/Lo, sp. zn. OVÚP-

26488/2010/Lo-29, se uvádí, že stavební úřad usoudil, že je nutné ještě žádost doplnit o akustické posouzení stropní konstrukce v místech, kde není navržena samonosná konstrukce stropu. Tato námitka však nevychází ze skutečné časové posloupnosti. K odstranění uvedeného nedostatku totiž stavební úřad vyzval osoby zúčastněné na řízení právě opatřením ze dne 5. 10. 2011 a akustický posudek byl doložen dne 27. 11. 2011. Stavební úřad pak opatřením ze dne 9. 11. 2011 oznámil účastníkům řízení, a to včetně žalobkyně, že obdržel od osob zúčastněných na řízení jako stavebníků požadované podklady a doklady, a informoval je o možnosti nahlédnout do spisu a seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k těmto podkladům ve lhůtě 15 dnů. Stalo se tak však již po předložení akustického posudku doručeného stavebnímu úřadu dne 27. 10. 2011 a žalobkyně tak měla možnost se s ním v této fázi řízení seznámit a jeho eventuální nesprávnost namítat. Svých procesních práv však v tomto případě nevyužila a k podkladům se ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Co více, způsob provedení uvedeného akustického posudku v tomto ohledu nenapadala ani ve svém odvolání. Za těchto okolností krajský soud neshledal, že by se stavební úřad či žalovaný dopustili jakéhokoliv procesního pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu byla rovněž i tato námitka posouzena jako nedůvodná.

Konečně za nedůvodnou považuje krajský soud rovněž žalobní námitku žalobkyně, že nad jejím bytem je prohnutý strop a jsou zde praskliny způsobené stavbou osob zúčastněných na řízení. Zde krajský soud připomíná, že dne 12. 8. 2011 byl stavebnímu úřadu na základě jeho výzvy ze dne 9. 6. 2011 předložen statický posudek (veden pod sp. zn. OVÚP-26488/210/Lo-22), podle kterého nelze jednoznačně říci, že k prasklinám ve stropě bytové jednotky žalobkyně došlo při provádění stavby, která je předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Ani tuto skutečnost přitom v odvolání žalobkyně nenamítala. Krajský soud nadto musí přisvědčit žalovanému, že žalobkyně neprokázala, že prohnutí stropu bylo způsobeno stavbou osob zúčastněných na řízení, ani za tímto účelem nenavrhla žádný důkaz. Co se týče žalobkyní namítaných technických parametrů sauny, krajský soud odkazuje na obsah správního spisu, kde jsou tyto údaje uvedeny, a není proto možné přisvědčit žalobkyni, že neměla možnost se s nimi seznámit. Proto rovněž zde krajský soud neshledal, že by se stavební úřad či žalovaný dopustili jakéhokoliv pochybení, které by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Jak stavební úřad, tak žalovaný po celou dobu řízení, a to až do jeho pravomocného skočení, umožnili žalobkyni v plném rozsahu uplatňování jejích práv. Žalovaný se pak zabýval všemi námitkami obsaženými v odvolání žalobkyně a následně řádně a přezkoumatelným způsobem své rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně odůvodnil. S ohledem na shora učiněné závěry zdejší soud neshledal žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a konstatuje proto, že žaloba je nedůvodná a je na místě ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Třetím výrokem krajský soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladu řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim mohly náklady vzniknout, a zároveň neshledal existenci důvodu zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost: Nešporová